

РЕШЕНИЕ

№ 22866

гр. София, 08.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 04.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Искра Гърбелова

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **8319** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на С. Х. А., ЕГН: [ЕГН] с адрес: [населено място],[жк], ул. „21-ва“, № 7 срещу Решение № 2153-167/29.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, в частта му по т. II и т. IV, а именно в частта, в която е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане No РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което на основание чл. 98, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 113 и чл. 114, ал. 1 от КСО е разпоредено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно получена сума от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г.

В жалбата до съда са изложени доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с процесуалния и материалния закон. Неправилно според жалбоподателя е приложена разпоредбата на чл. 115, ал. 5, т. 1 от КСО, уреждаща спирането на давността, както и неправилно е приложена разпоредбата на чл. 115, ал. 3, т. 1 от КСО, уреждаща прекъсването на давността. В тази връзка развива подробни съображения, като счита, че разпоредбите относно спирането и прекъсването на давността се отнасят до разпореждането, предмет на обжалване в настоящото производство, а не до предходно издаденото разпореждане от 27.01.2023г. , с което е отказано отпускането на личната пенсия за инвалидност и общо заболяване на жалбоподателя /ИОЗ/ и е отменено разпореждането, с което

същата е отпусната. В тази връзка сочи, че неоснователно с оспореното решение е прието, че вземането за 2018г. не е погасено по давност. Твърди се също така, че административният орган не е доказал нито от обективна, нито от субективна страна недобросъвестност, като задължително условие за възстановяване на изплатените суми от пенсия за ИОЗ, с което е допуснато съществено нарушение на административно производствените правила на чл. 98, ал. 2 и на чл. 114, ал. 1 и ал. 2 от КСО. В тази връзка се позовава и подробно цитира съдебна практика на ВАС. В заключение отправя искане за отмяна на оспорения административен акт, алтернативно прави искане за отмяната му в частта по т. II и т. IV от същото.

При разглеждане на делото жалбата се поддържа от адв В. и същата заявява, не поддържа жалбата в частта на решението на директора на ТП на НОИ С. град по т. 1 и т. 3 и поддържа жалбата и моли за отмяна на решението в частта му по т. 4, като счита, че определеното задължение за 2018г. е погасено по давност Претендира разности, съгласно приложен списък.

Ответникът – директор на ТП на НОИ С. - град, представляван от юрк. М., оспорва жалбата. Излага съображения за законосъобразност на оспореното решение, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, след като се запозна със становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От данните по делото се установява, че въз основа на подадено Заявление с вх. No МП-43577 от 23.04.2013 г., с Разпореждане No [ЕГН]/16.05.2013 г. на ръководител по ПО е отпусната лична пенсия за ИОЗ на С. Х. А., считано от 29.10.2012 г. - датата на инвалидизиране, определена от органите на медицинската експертиза с ЕР на ТЕЛК No 2707/29.10.2012 г., със срок до 01.10.2015 г. Размерът на пенсията е определен от брутно трудово възнаграждение за времето от 01.01.1984г. до 31.12.1986 г., удостоверено в представеното от лицето удостоверение УП-2 No XIV-196 от 23.09.1987 г., с посочен осигурител Железопътен завод „Г. Д.”.

След отпускането ѝ личната пенсия за ИОЗ на жалбоподателя е осъвременявана съгласно действащите през годините законови разпоредби, като срокът за изплащането ѝ е продължаван след преосвидетелстване на С. Х. А. от ТЕЛК.

При служебна проверка на пенсионното досие по реда на § 7д от ПЗР на КСО, с писмо изх. No 2175-21-1026#1/29.10.2021 г. е поискано от С. Х. А. в едномесечен срок да представи всички оригинални документи за осигурителен стаж /2 броя трудови книжки, военна книжка/удостоверение за отбита военна служба, образец УП-3/. В указания срок лицето не е представило исканите документи.

В хода на образуваното административно производство е изискано, извършване на проверка от отдел „Осигурителен архив“ в приетата в НОИ документация на Ж. „Г. Д.” относно наличието на данни за С. Х. А. и издаване на удостоверения образец УП-13 и УП-15. В отговор на искането на пенсионния орган е отказано издаване на посочените удостоверения, тъй като в предадените съгласно чл. 5, ал. 10 от КСО ведомости на Ж. „Г. Д.“ се съдържа информация от 01.01.1992 г. до 30.06.2009 г.

С оглед на установеното, с Разпореждане No [ЕГН]/271 от 29.10.2021 г. длъжностното лице по ПО е спряло личната пенсия за ИОЗ на С. Х. А., считано от 01.11.2021 г.

След обжалване на последното разпореждане, с Решение No 2153-21-194/28.04.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град жалбата е оставена без уважение като

неоснователна.

По жалба на А. срещу Решение No 2153-21-194/28.04.2022 г. на Директора на ТП на НОИ С. - град пред АССГ е образувано адм. дело No 4578/2022 г. С необжалваемо Решение No 7181/28.11.2022 г. на АССГ по адм. дело No 4578/2022 г. жалбата е отхвърлена като неоснователна.

Предвид влязлото в сила на 28.11.2022 г. съдебно решение, пенсионната преписка е върната за изясняване на спорния стаж от Ж. „Г. Д.“. От събраните нови доказателства е установено, че периодите 18.01.1983 г. - 28.02.1983 г. и 23.09.1983 г. -18.09.1987 г., през които С. Х. А. твърди, че е работил на пълно работно време на длъжност „каналджия” в Ж. „Г. Д.“, не следва да бъдат включени в общата продължителност на осигурителния му стаж. В тази връзка е зачетен стаж на жалбоподателя до датата на инвалидизиране /29.10.2012 г./ в общ размер 03 години, 06 месеца и 20 дни, поради което е установено, че С. Х. А. няма право на лична пенсия за ИОЗ с оглед неизпълнено императивното условие за наличие на 5 години осигурителен стаж до датата на инвалидизиране.

В тази връзка, с Разпореждане No [ЕГН]/284/27.01.2023 г. са отменени Разпореждане No [ЕГН]/16.05.2013 г. за отпускане на личната пенсия за ИОЗ и всички последващи, постановен е отказ за отпускане на лична пенсия за ИОЗ и е посочено, че относно надвзетата сума от пенсия длъжностното лице по ПО ще се произнесе допълнително. Разпореждане No [ЕГН]/284/27.01.2023 г. е обжалвано по административен и съдебен ред, като с Решение № 5642/09.05.2024 г. на ВАС по адм. д. No 12074/2023 г. е оставено в сила Решение No 6252/23.10.2023 г. на АССГ, постановено по адм. д. No 3207/2023 г., с което жалбата на А. е срещу Решение No 2153-21-59/08.03.2023 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град и Разпореждане No [ЕГН]/284/27.01.2023 г. отхвърлена.

С оглед влязлото в законна сила Разпореждане No [ЕГН]/284 от 27.01.2023 г. е издадено оспореното в настоящото производство Разпореждане No РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024 г. на длъжностното лице по ПО за възстановяване на неправомерно получените суми за пенсия ведно с дължимата законна лихва, като жалбата срещу същото е оставена без уважение с Решение № 2153-167/29.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. – град в частта, в която е разпоредено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно получена сума от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г.

За да потвърди така издаденото разпореждане с оспореният административен акт на директора на ТП на НОИ е прието, че с представянето на документи с оформен осигурителен стаж, който не е положен действително, с цел придобиване на право на лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване жалбоподателят е проявил недобросъвестност по смисъла на чл. 114, ал. 1 от КСО, поради което следва да възстанови неоснователно получените суми от пенсия, ведно със законната лихва по чл. 113 от КСО.

Въпреки че не е полагал на 17-годишна възраст труд при вредни за здравето условия в Ж. „Г. Д.“, което е доказано и по съдебен ред, жалбоподателят съзнателно се е ползвал от нередовни документи, въз основа на които му е била отпусната и изплащана неследваща му се лична пенсия за ИОЗ. Същият лично е представил със заявлението си за пенсиониране нередовни документи от Ж. „Г. Д.“, като е декларирал, че е запознат с документите, вписани в описа на стр. 2 от заявлението. В този смисъл А. е

знаел, че е представил пред длъжностно лице по пенсионно осигуряване установени и по съдебен ред неистински документи, въз основа на които у административния орган се е създало заблуждение, че по отношение на заявителя за пенсия е възникнало право на лична пенсия за ИОЗ в определения размер.

Административният орган е посочил, че процесното разпореждане е издадено на основание чл. 98, ал. 2 от КСО, въз основа на влязлото в сила разпореждане по чл. 98, ал. 1 и е за неоснователно изплатени суми за пенсия за ИОЗ, като на основание чл. 114, ал. 1 и чл. 113 от КСО е определен конкретен размер на подлежащата на възстановяване недобросъвестно получена сума от пенсия за ИОЗ в резултат на представените нередовни документи от Ж. „Г. Д.“.

При горните изводи, решаващият административен орган е приел, че Разпореждане № РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024г. е правилно и законосъобразно, в частта на определения общ размер /главница и лихви/, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за инвалидност ИОЗ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Решение № 2153-167/29.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е връчено на жалбоподателя на 06.08.2024г.

Жалбата срещу решението на директора на Териториално поделение на НОИ-С. до съда, е подадена чрез административния орган, на 16.08.2024г. Сезиращата съда жалба, е подадена от активно процесуално легитимирано лице, което е адресат на издаденото решение от ответната страна, и чиито права и законни интереси са засегнати от същото. Оспорването е осъществено в законоустановения срок по чл. 118, ал. 1 от КСО, същото е надлежно упражнено, поради което подадената жалба е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), приложим на основание чл. 118, ал. 2 от КСО съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 – издаден ли е акта от компетентен орган, в писмена форма, спазени ли са материалноправните и административнопроизводствените правила; актът съобразен ли е с целта на закона.

Решение на директора на ТП на НОИ – С. град е издадено от оправомощен орган, в рамките на неговата компетентност, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО и приложената по делото Заповед № 1712/17.08.2015г. на Управителя на НОИ, удостоверяваща заеманата длъжност от издателя на оспореното решение. Обективизирано е в посочената в същата разпоредба писмена форма и е със съдържание, регламентирано в чл. 59, ал. 2 от АПК. Отговаря на изискването за мотивираност съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Означен е органът, който го е издал. Отрадени са направените от него при осъществената контролна дейност фактически и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Датирано и подписано е. От обстоятелствената част недвусмислено се изяснява, че контролиращият административен орган споделя извода на издателя на административния акт за наличие на предпоставките по чл. 98, ал. 2, т. 2 и чл. 114, ал. 1 от КСО за неоснователно получени суми от пенсия, при наличието на

недобросъвестност в частта на определения общ размер /главница и лихви/, произтичащо от изплатена сума за пенсия за инвалидност ИОЗ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г.

Разпореджане РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024г. също е издадено от компетентен орган, съгласно приложена по делото Заповед № Ц-1015-21-124/30.11.2020г. на директора на ТП на С. град, удостоверяваща материалната компетентност на К. Арфондиева да издава разпореджания по чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО, в качеството ѝ на длъжностно лице, на което е възложено да изпълнява функциите по смисъла на чл. 98, ал. 2 от КСО. Заповед № Ц-1015-21-124/30.11.2020г. е издадена при условията на заместване от Е. Л., оправомощена със Заповед № 1016-40-1027/30.07.2019 на подуправителя на НОИ, да изпълнява правомощията на директора на ТП на НОИ – С. град, при отсъствието му, поради разрешен платен годишен отпуск за периода 30.11.2020г. до 04.12.2020г., съгласно приложена Заповед № 33782/26.11.2020г. на управителя на НОИ. При тези данни съдът намира, че както оспореният административен акт, така и разпореджането потвърдено с този акт са издадени от компетентен орган.

Спорният по делото въпрос се свежда до приложението на материалния закон – чл. 114, ал. 1 от КСО. Като правно основание на процесното разпореджане са посочени разпоредбите на чл. 98, ал. 2 и чл. 114, ал. 1 КСО. В тази връзка е необходимо да се отбележи, че нормата на чл. 98, ал. 2 КСО, дава възможност на длъжностните лица по чл. 98, ал. 1 КСО да издават разпореджания и за възстановяване на неоснователно изплатените суми за пенсии, а тази на чл. 114, ал. 1 КСО гласи, че недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания следва да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 КСО. Правилото на чл. 114, ал. 1 КСО е общо такова за Кодекса, приложимо при всички случаи, при които се установява хипотеза на недобросъвестно получаване на суми за всякакви видове осигурителни плащания. В КСО не се съдържа легална дефиниция за понятието "добросъвестност/респ. недобросъвестност" при получаване на осигурителни плащания. В този смисъл уредбата в КСО сочи, че неправилно изплатените суми подлежат на връщане от субекта, който ги е получил, като поставя условието те да са получени недобросъвестно, т. е. лицето да е знаело според обстоятелствата, че този разход не му се полага или е извършило определени действия или пък е бездействало в нарушение на конкретно правило за поведение. Затова и настоящият спор е относно приложението на материалния закон – разпоредбата на чл. 114, ал. 1 от КСО. От съвкупния анализ на цитираните разпоредби за настоящия съдебен състав следва извода, че по отношение на изложената от административния орган в решението на директора на ТП на НОИ С.-град недобросъвестност на С. А. са налице конкретни, пълни и обосновани мотиви, които сочат при какви обстоятелства се е проявила неговата недобросъвестността при получаването на съответните суми. Настоящият съдебен състав намира, че по делото са налице доказателства, удостоверяващи проявено недобросъвестно поведение от страна на жалбоподателя. В случая няма спор, че при подаване на заявлението си от 23.04.2013г. С. А. е описал като придобит осигурителен стаж именно периодите от 18.01.1983 г. - 28.02.1983 г. и 23.09.1983 г. до 18.09.1987 г., в Железопътен завод „Г. Д.“, при тежки и

вредни за здравето условия и труд на длъжност „каналджия“, за който период е установено, освен, че жалбоподателят е бил непълнолетен /започнал е работа на 16 години и 2 дни/ и също, че за този период е работил на пълно работно време и при друг работодател при пълно работно време в „АПК „С.“. Основателно административният орган сочи, че въпреки, че не е полагал на 17-годишна възраст труд при вредни за здравето условия в Ж. „Г.Д.“, което се приема за доказано и с влязло в сила съдебно решение, жалбоподателят съзнателно се е ползвал от нередовни документи, въз основа на които му е отпусната и изплащана наследваща му се лична пенсия за ИОЗ. С подаване на заявлението жалбоподателят лично е представил УП-2 №XIV196 от 23.09.1987г., за които при направено оспорване на предходно издадените разпореждания е установено, че е неистински по смисъла на чл. 193 от ГПК. В Заявлението, с което е представено посоченото удостоверение С. А. е декларирал, че е запозната с документите, вписани в описа на стр. 2 от заявлението. Следователно представяйки и ползвайки се от гореописаните и представени пред органите на НОИ документи за трудов стаж, за които е имал яснота, че не съответстват на действителното положение, жалбоподателят е действала в противоречие с принципа на чл. 4, ал. 3 от АПК. Това налага извода за проявена недобросъвестност, поради което последният дължи връщане на неоснователно получените суми, така и съгласно мотивите на Решение № 81/06.01.2020г. по адм.д. № 4655/2019г. по описа на ВАС. Събраните в хода на административното производство доказателства в конкретния случай сочат, че лицето е знаело или предполагало, че няма право да получи съответното плащане. В случая са налице съществени елементи от предпоставката "недобросъвестност" от обективно и субективно естество – настъпили правопроменящи или правоизключващи факти, които съзнателно да са укривани от дееца, с оглед постигане на неправомерна резултатна цел- неговото облагодетелстване. Добросъвестността се предполага до доказване на противното, а недобросъвестността на жалбоподателя е необходимо да бъде безспорно установена, като тежестта за доказването ѝ лежи върху административния орган. В този смисъл е и константната практика на ВАС, VI отделение: решения № 1234 от 04.02.2008 г. по адм. д. № 9467 от 2007 г, реш. № 6207 от 27.05.2008 г. по адм. д. № 1440 от 2008 г., реш. № 11902 от 13.10.2009 г. по адм. д. № 7531 от 2009 г., а в по-ново време реш. № 3997 от 21.03.2011 г. по адм. д. № 8559 от 2010 г., реш. № 5171 от 12.04.2011 г. по адм. д. № 10452 от 2010 г., реш. № 4132 от 22.03.2012 г. по адм. д. № 13436 от 2011 г. В случая, с оглед на установеното от административният орган и наличните по делото доказателства следва да се приеме, че жалбоподателя си е послужил с документи с недоказано съдържание по отношение на положения стаж

за съответните периоди и на съответната длъжност посочена по-горе. Неоснователни са твърденията на жалбоподателя за добросъвестно получавана пенсия, тъй като длъжностните лица не са установили още при отпускането ѝ, че е представил нередовни документи за осигурителен стаж и доход. В тази връзка изцяло се споделят, изложените от административния орган аргументи, че документите, на които е предаден вид, че са издадени от Ж. „Г. Д.“, не страдат от външни недостатъци, които на основание чл. 40, ал. 3 от АПК да бъдат съобразени от пенсионния орган. Впоследствие, с оглед многобройните депозирани в пенсионни производства в ТП на НОИ С. - град документи от Ж. „Г. Д.“ с идентични нередовности, е извършена нова проверка на спорните документи на жалбоподателя, за които в съдебната фаза на спора пред две съдебни инстанции е установено, че са неистински по смисъла на чл. 193 от ГПК. Обстоятелството, че поради обективни причини нередовността на документите е установена служебно в по-късен от отпускането на пенсията момент, няма за правна последица добросъвестност на жалбоподателя.

С оглед изложеното настоящият състав на съда, приема, че е налице недобросъвестност на С. А., което обосновава извод за законосъобразност на оспореното решение, с която е потвърдено Разпореждане РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024г. в частта на определения общ размер /главница и лихви/, произтичащо от неоснователно изплатена сума за пенсия за ИОЗ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от КСО недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113 от същия кодекс. Последната разпорежба сочи, че вземанията за неправилно извършени осигурителни разходи се събират с лихва в размер на законната такава.

Неоснователно е и възражението на жалбоподателя, за изтекла погасителна давност за периода от 01.01.2018г. до 31.12.2018г., тъй като по отношение на вземането за 2018г., за което давността е започнала да тече от 01.01.2019г., същата е спряла с обжалването на разпореждане No [ЕГН]/284/27.01.2023 г. до приключването на спора с влизане в сила на 09.05.2024г. на Решение № 6252/23.10.2023г на АССГ по адм.д. № 3207/2023г., от която дата давността е прекъсната и е започнала да тече нова давност, съгласно нормата на чл. 115, ал. 3, т. 1 от КСО.

Неоснователно с жалбата се твърди, че дължимостта на неоснователно получените суми е установена с последващо издаденото разпореждане от Разпореждане РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024г. С последното е определен единствено техният конкретен размер и период. Процесното разпореждане от 30.05.2024г. е издадено на основание чл. 98, ал. 2 от

КСО, въз основа на влязлото в сила разпореждане от 27.01.2023г. по чл. 98, ал. 1 и е за неоснователно изплатени суми за пенсия за ИОЗ, като на основание чл. 114, ал. 1 и чл. 113 от КСО е определен конкретен размер на подлежащата на възстановяване недобросъвестно получена сума от пенсия за ИОЗ в резултат на представените нередовни документи, установено с влязло в сила съдебно решение. Разпореждането от 27.01.2023 г., установява основанието за възникване на вземането на НОИ, а с последващо издаденото разпореждане се определя размера и периода, за който е дължимо, като недобросъвестно получено.

Неоснователно в жалбата се твърди, че с предходно издаденото разпореждане от 27.01.2023г. няма произнасяне относно вземането. Напротив, основанието, въз основа на което се приема, че жалбоподателят неоснователно е получавал суми за лична пенсия от НОИ са именно установените обстоятелства с Разпореждането от 27.01.2023 г. В този смисъл неоснователни са и изложените в жалбата аргументи за неправилно приложение на разпоредбите на чл. 115, ал. 3, т. 1 и ал. 5, т. 1 от КСО. Дори и да се приеме за вярна тезата на жалбоподателя, че с влизане в сила на Разпореждането от 30.05.2024г. ще бъде прекъсната давността за вземанията на НОИ към жалбоподателя, то в случая следва да се посочи, че с разпореждането от 27.01.2023г. е била спряна давността за вземането за 2018г., която е започнала да тече от 01.01.2019г., доколкото чл. 115, ал. 5 КСО предвижда две хипотеза за спирането на давността, а именно: 1. при обжалване – докато продължава спорът относно вземането и 2. когато е образувано друго административно или съдебно производство, от което зависи издаването на разпореждане. Следователно с подаването на жалбата на 22.02.2023г. срещу разпореждането от 23.01.2023г. давността за вземането за 2018г. е спряла до 9.5.2024г., когато съдебното му обжалване е приключило окончателно и от тази дата неизтеклата давност от 10м. и 9 дни е продължила да тече. В този период е издадено и обжалваното разпореждане по чл. 98, ал. 2, т. 2 от КСО, което означава, че с подаването на жалба от 19.06.2024г. срещу разпореждането от 30.05.2024г. давността за вземането за 2018г. отново е спряла, преди същата да е изтекла. По тези съображения съдът намира за неоснователни и претенциите за изтекла погасителна давност по отношението на спорното вземане за 2018г.

При този изход на спора и предвид претенциите на ответника за присъждане на разноски по делото, съдът намира, че такива се следват и същите се констатираха в размер на 100 лв., съобразно разпоредбата на чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, както и съобразно фактическата и правната сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК,

Административен съд София град

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Х. А., ЕГН: [ЕГН] с срещу Решение № 2153-167/29.05.2022 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, в частта му по т. II и т. IV, а именно в частта, в която е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане No РНП-2-4-21-01599452/30.05.2024 г. на длъжностно лице по пенсионно осигуряване, с което на основание чл. 98, ал. 2, т. 2 във връзка с чл. 113 и чл. 114, ал. 1 от КСО е разпоредено жалбоподателят да възстанови недобросъвестно получена сума от лична пенсия за инвалидност поради общо заболяване /ИОЗ/ за периода от 01.01.2018г. до 31.10.2021г.

ОСЪЖДА С. Х. А., ЕГН: [ЕГН] да заплати Националния осигурителен институт сумата от 100 /сто / лева разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р България в 14–дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: